

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor:</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concursuri edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	---	---

Exegeza unor atitudini.

Se înmulțesc atitudinile dușmănoase față de slujitorii altarului, se măresc urile față de propovăduitorii dragostei creștine.

E o constatare viabilă atât pentru timpurile de pace și liniște prin care am trecut, cât și pentru cele critice prin care trecem.

Pentru timpurile pașnice, slujitorii altarului sunt cei pururea huliți, cei pururea fără lucru și ocupație, și cari trăiesc parazită după munca altora; pentru timpurile de criză, din contră, li se ridică valoarea, până a li se cere absurdul **pacificării sufletelor** înrăite de ură, îndumnezeirii trupurilor demonizate de patimi.

Cantității neglijabile din timpuri pașnice și depreciate ca valoare, nu i-se mai contestă, ci i-se atribue dintr'odată reale puteri herculane asupra sufletelor; disprețul misiunii preotului din timpuri normale este înlocuit cu falsă suprastimă a impunerilor excesive de datorii.

Asistăm, astfel, la un nonsens cu o explicație dintre cele mai tragice: în vremuri pașnice cât mai puține drepturi, dar cât mai multă hulă, neîncredere și dușmănie; în vremuri critice cât mai multe datorii, cât mai multe pretenții nejustificate.

Insolența aceasta obișnuită pentru toată lumea și persiflantă din timpuri pașnice, devine insolență și mai rea în timpuri critice; preotul *sufere* și în timpuri pașnice, suferă și în timpuri critice, el singur dintre toate soiurile de oameni nu are dreptul să critice, nu are dreptul să se indigneze, nu are dreptul să protesteze, nu are dreptul la pace!

El trebuie să lucreze în viața socială, spre a recompensa toate celelalte lipsuri și lacune; el trebuie să nu aibă pată sau reproș, supărare sau pornire de ceartă, boală sau lipsă!

Toate trebuie să le aibă și toate trebuie să

le îndeplinească, că unde lipsește ceva: vinovat este preotul!

Și asistăm, astfel, la una dintre cele mai curioase inversări: nerecunoașterea și deprecierea generală a preotului este recunoscută și supra-prețuită prin aceste atitudini dușmănoase.

Volens, toate mințile tulburate și rătăcite, toate pornirile dușmănoase aleargă ca la unica scăpare la preot și prin el la Domnul nostru Iisus Hristos, după pace, după liniște și odihnă.

Dela preot se cere să gonească ura, delă el se cere să se lupte cu dușmănia și să întorneze iar dragostea.

Și preotul nu este rănit de atitudinile dușmănoase practicate cu o nebună neștiință față de el, preotul nu ia ofensiva indignată față de cei necredincioși în rostul și misiunea lui, lucru ce l-ar face oricare altă stare lumească, ci el pururea iertător iartă, pururea blând mângâie pe alții, poate și atunci, când mai mult ca oricare el are nevoie de mai multă dragoste și mângâiere.

Unde stă, atunci, misterul acestor atitudini din ambele părți? Unde este raportul de reciprocitate ce ar trebui să domnească pe o parte și pe alta? De ce întotdeauna preotul este silit să capituleze, chiar și atunci când e în defavorul lui, numai să nu se smintească unul din cei mici, sau unul din mai marii nebuni ai lumii acesteia?

De ce persecuțiile s'ar repeta din partea flecărilor și necredincioșilor lumii acesteia cu o nătângă persistență?

Preotul nu este asistat în activitatea sa; misiunii sale nu i-se răspunde cu ardoarea credinciosului convins de rostul acestei misiuni.

Și-atunci preotul nu trebuie să capituleze, ori să se complacă sub persecuții nemeritate; trebuie să ia din plin ofensiva, așa cum sfântul Apostol Pavel izbucnea cu toată vehemența asupra celor creștini numai cu numele, numai pentru festivități, sau când sunt loviți de întâmplări tragice.

Cu aceleași arme apostolice, preotul de azi va lua ofensiva contra tuturor aceloră cu atitudine dușmănoasă față de el și de Biserică, deoarece aceștia nu merită cruțarea capitulării. Cei cari l-au uitat pe Domnul nostru Iisus Hristos, dar știu lovi în slujitorii Săi, să ne fie ca niște păgâni și vameși! Nu mai începe nici scuza sau justificarea capitulărilor materiale, deoarece nu cei cu atitudine dușmănoasă susțin prin darurile lor clerul!

Deaceea ofensivă plină de anatema contra tuturor aceloră cari încearcă să ne dărâme Biserica, atitudine de severă și intransigentă desvăluire a tuturor claselor sociale păgânizate și cu sentimente odioase față de cler, prin aceasta câștigând și întărindu-ne mai mult în sufletul nostru.

Nu capitulare eternă, deoarece nu mai e vremea capitulărilor în mâni dușmane, deoarece pierdem și puținii credincioși ce ne-au mai rămas.

Prof. Dr. Petru Rezuș

Viața religioasă la Români.

„Deci eu numai cât am aruncat sămânța, și am făcut ceva gătire, ca altul harnic carele s'ar apuca mai de cu bună vreme... a face un lucru așa frumos precum iaste istoria“.

1) Cuvânt înainte la „Istoria bisericii Românilor, P. Maior, 1813.

Activitate pecetluită cu sânge și cu lacrimi de desnădejde pentru acest neam oropsit de veacuri. Câți ca P. Maior n'au lucrat fără număr înfruntând toate mizeriile vieții și nedreptățile din lumea cotropitorilor, în speranța unei vieți mai fericite și fără suferințe în cele ce vor urma. Pentru biserică și indirect pentru fiii acestei mame îndurerate și graiul stins, au muncit atâția mucenici și au murit neștiuți de lume. Totuși în noianul de suferințe biserică creștină a fost farul care a dat lumină și tărie strămoșilor noștri în vremea îndelungată cât au ținut talazurile asiatice. Românu nu pier!

Copii lăsați și părăsiți de părintele lor, au eucerit grație credinței și vitalității tot teritoriul pe care îl visase marele lor părinte, ajungând cu plugul și cu turmele până la hotarul teoretic al Daciei lui Traian.

Biserica a călăuzit în felul acesta neamul nostru în frageda copilărie, l-a îmbărbătat în epoca tinereții și la ajutorat să câștige în epoca de bărbăție.²⁾

Să ne mai abatem pela biserici și mănăstiri căci acestea spun multe.

„Pe când în mănăstirile din Muntenia și mai ales în cele din Moldova, înflorea arta de a se copia cărțile sfinte slavone și de a le împodobi cu inițiale și miniaturi frumoase în care aurul și chinovarul nu se cruța, din apusul îndepărtat venea invenția modestului Gutenberg și odată cu ea sentința de moarte a manuscrisurilor“.

Se tipăresc apoi zeci de cărți care trec într-o parte și întralta făcând astfel ca în aceste împrejurări, biserică rămânea stăpână pe cultura timpului.³⁾

În același timp dela ea au pornit cele dintâi raze de lumină culturală, căci călugării din mănăstiri au fost cei dintâi cari s'au indeletnicit cu scrierea cărților sfinte slavone și tot dela ei au pornit cele dintâi începuturi de istoriografie. Călugării dela Vodița, dela Tismana, dela Bistrița fiind izgoșiți de Turci, adăpost și-au găsit aici în bisericuțele române. Cu sacii în spate au poposit în țara unde pentru toți curgea lapte și miere. Ei au dat dezvoltare artelor și științelor, ei au dat primele licăriri de școală, învățând și trezind pe bietul român. Aceste biserici de lemn ne-au fost mama noastră, acolo ne este sufletul.⁴⁾

„Pe când biserică apuseană e nevoită să țină seamă de înflorirea culturală din jurul ei și să primească de voie de nevoie protecția artelor, biserică noastră ortodoxă mai sectară și nesilită de împrejurări, a putut să se mențină fără de a face concesii timpului“.

În genere artele apar închise în incinta mănăstirilor și mai mult se datorează această promovare Domnilor Români darnici neprecuțiți. Refugiații din munții Balcani așezându-se la noi mult timp mănăstirile deveniră depozitarele artei bizantine. În nici un caz nu putu ai schimba haina artei românești care este complexă și a cărei originalitate consistă în calitatea de a asimila și de a și păstra accentu-românesc.⁵⁾

Artistul român cu plăcere și bună dispoziție primește influențele din afară și știe să le imite destul de ușor. Bunul simț îi dictează ca să nu ducă la exces aceste noutăți. Bunul simț îl face să nu tulbure tradiția și astfel se explică de ce arta bizantină a suferit atâtea prefaceri, însă totuși apare cu caracteristica și frumoasa ei puritate.

3) Ist. Literaturii Române Sextil Pușcariu p. 48.

4) Rolul Bisericii în viața Neamului 1913. Conferință.

5) Ist. Literaturii Române Sextil Pușcariu p. 1913 p. 18, 19, 20, 21, 22.

1) Rev. Boabe de brâu, Nr. 4 — 1934.

2) Rolul Bisericii în viața Neamului 1913. Conferință, p. 5, 6.

„Nu muntele Athos a influențat Moldova, ci dimpotrivă, cultura cea mare a acesteia, comorile ei artistice au influențat întreaga dezvoltare a artei athonice (I. O. Stryowski).⁶⁾”

„În secolul XIV pictorii noștri reînvie un vechiu obicei bizantin, acoperind pereții exteriori ai bisericilor și a mănăstirilor cu o minunată „biblie în plin aer“ încadrată atât de minunat în cerul albastru și verdele pădurilor seculare“. Frumusețea clasică a acestora impresionează adânc pe cei din occident. Ce să mai zicem de pictura sfântului mormânt românesc, care te răpesc cu totul și-ți fac impresia unui popor care se arată în fața lumii numai în pictură. Perle cu drept cuvânt numite, aceste frumuseți ieșite din mâinile unor pribegi călugări prin țara noastră, plină de daruri. Se află și în străinătate. În Biblioteca dela München se află 4 picturi din timpul lui Ștefan cel Mare. Aceste opere sunt anonime ceva specific românului.⁷⁾”

Sculptura în piatră, în lemn formează în țara noastră partea decorativă, închipuind pe un sfânt creștin. Intri într'un sat român și înainte de a lua contact cu satul, privirea îți este atrasă de o troiță așezată la marginea drumului. Nu s'a făcut acest simbol numai pentru frumusețea fără rost, ci un imbold din adâncul curat creștinesc al țaranului nostru. Așa s'a pomenit și așa trebuie să se păstreze acest obicei pe tot întinsul țării. Toate săpăturile în lemnul tronului domnesc, a crucilor, a sfeșnicilor etc. sunt expresia marelui talent înăscut al Românului pentru amănuntul decorativ. Rareori găsim pe pietre gravate diferite figuri în linii, împrumutate dela Sași.⁸⁾

„Pe vremea lui P. Movilă aceste chipuri nu mai sunt imitate după miniaturile bizantine, ci maestrul tipografii veniți din Ucraina introduc gravuri imitate după modele germane.

În privința muzicii am făcut — în ultimul timp — salturi uriașe cu toate că simțul muzical este relativ mic.⁹⁾”

Atât muzica bizantină, care în biserică începe să fie stălcită și să se facă niște abuzuri curioase, precum cântarea pe nas și luarea prea sus a tonurilor: unii cântăreți bisericești își împlântau pe din afară degetele în beregată ca să-și scurteze coardele vocale și să poată cânta mai înalt. Ceea ce a fost dăunător în dezvoltarea muzicii răsăritene e împrejurarea că devine profesională.

„Muzica orientală (turcească), care cu timpul începe să fie apreciată în Țările-române, fiind și ea primitivă, n'a fost în stare, cu monotonia ei melodică, cu capriciile ei ritmice și cu imperfecția instrumentării, să dea o înviorare muzicii românești. Avânt propriu zis a dat numai domnul moldovean Dimitrie Cantemir.¹⁰⁾ Ca și celelalte arte, arhitectura e ceva nobil și foarte nobil încă, așa cum este de delicat și sufletul românului. Stilul fundamental la noi rămâne cel bizantin și cu mici influențe prin Oltenia, dela Sârbi, dela Români.

Stilul Românesc a luat naștere din stilul bizantin și gotic. În Moldova bisericile și mănăstirile devin mai lunguețe și mai svelte decât în orient și sunt proptite pe laturi cu contraforturi; în interior se adoptă un sistem de bolți care se sprijinesc una peste alta iar la uși și la ferestre arcurile bizantine sunt frânte după modelul bisericilor clădite în stil gotic ale vecinilor noștri Sași și Poloni. Chiar sub Ștefan cel Mare întâiul domn care înalță biserici de piatră, caracterul românesc al stilului bizantin devine din ce în ce mai pronunțat. „Minunata unitate a neamului românesc, care a păstrat, sub stăpâniri diferite în curs de veacuri aceeași limbă și aceleași obiceiuri, se vedește și în arhitectura lui.“¹¹⁾

Felul de a se clădi bisericile a pătruns și în Moldova și în Muntenia dând naștere la un stil cu adevărat românesc. Acest stil este imitat de oameni cu dare de seamă, și de mână, numai din preocupări estetice.¹²⁾ Țeseturile românești s'au transmis din generație în generație prin același ac măiestrit și suveică harnică a țarancei celei mai sărace. În nici o parte nu va fi o mai mare discreție de colorii decât la poporul român — cu preponderență negru.

DI. Focillon caracterizează în felul următor această artă: Roșu arzător și proaspăt, trandafirul amurgurilor și al florilor, albastru adânc și ușor alterează cu armonii mai surde și mai grave făcute din brun și negru potolit.

Această vociune, această varietate, aceste virtuți de decorator nu aparțin Orientului difuz, ci unei excelente Europe.

G. Mitrică
student teolog.

6) Ist. Literaturii Române Sextil Pușcariu p. 22.

7) Ist. Literaturii Române Sextil Pușcariu p. 24, 26.

8) Ist. Literaturii Române Sextil Pușcariu p. 26.

9) Ist. Literaturii Române Sextil Pușcariu p. 28.

10) Ist. Literaturii Române p. Sextil Pușcariu p. 30.

11) Ist. Literaturii Române Sextil Pușcariu p. 32.

12) Ist. Literaturii Rom. p. Sextil Pușcariu p. 32.

Din scrierile Părintelui Irineu.

De: Pr. Ioan Nicorescu.

Cel mai însemnat părinte bisericesc din acel timp, a fost Irineu, episcopul din Lugdunum (Lyon). Născut probabil în Asia mică, în cuprinsul oraşului Smirna, între anii 140 ori 145. A fost norocos din tinereţe să se împărtăşească de instrucţie creştină şi să audă, direct din gura Sfântului Policarp învăţăturile Domnului şi ale Apostolilor. Sfântul Policarp făcu asupra lui o impresie netrecătoare, care rămase imprimată în sufletul lui Irineu, ca o sfântă pietate şi veneraţiune. În anii de mai apoi vedea înaintea sa venerabila figură a lui Policarp şi simţea întru inima sa cuvintele, cari le-a auzit direct din gura sfântului despre Domnul şi minunile Sale.

Afară de Policarp a mai legat cunoştinţă şi cu ceilalţi învăţăcei ai Apostolilor, cu Papia însuşindu-şi dela aceştia, multe din tainele credinţei, aprinzându-se cu iubire pentru cultura ştiinţifică, îndeosebi pentru cunoştinţele fundamentale ale Filosofiei. Prin aceasta a ajuns în mare vază, pentru care ales era, deschizându-i-se o carieră cu renume.

Se presupune, că Policarp l-a trimis la Lyon, în Gallia. Intre creştinii d'acolo se aflau mulţi din Asia mică; chiar episcopul lor Pothin, de 90 ani, a fost din Asia-mică. Irineu a servit sub dânsul ca presbiter, câştigându-şi încrederea şi iubirea întregii comunităţi în măsură mare. Izbucnind în anul 177 groaznica persecuţiune sub împăratul Marc Aureliu şi imediat la 178 când venerabilul episcop Pothin şi alţii dimpreună cu dânsul au suferit moarte martirică, a fost trimis Irineu cu o scrisoare a martirilor încarcerati, în misiune bisericească, la papa Eleutherie în Roma. Trimiterea sa a avut de obiect *Montanismul* şi alte mişcări, cari le-a constatat în Asia-mică şi aiurea. Verosimil, că i-s-a îmbiat scaunul decedatului episcop, pentru care se recomandase ca „un zelos pentru Testamentul lui Hristos“. (Eusebiu V. 6).

Irineu a fost aşezat episcop de către episcopul Romei; astfel făclia a fost pusă în sfeşnic şi talentatul învăţăcel al lui Policarp a păstorit în spiritul şi pilda Dascălului său. Nu numai că a convertit pe toţi cei din eparhia sa, ci a lucrat cu cuvântul şi scrisul şi în afară, ca un model de episcop, ca un apărător al tradiţiunilor apostolice, faţă de erezii şi îndeosebi ca un „mijlocitor de pace“ între papa Victor şi Policarp, episcopul Efesului, care reprezenta pe episcopii din Asia-mică, în controversa despre serbarea Paştilor, pe care temă ajunseseră în deosebire de păreri.

Dupăcum se grupaseră unii în jurul Sf. Policarp, tot astfel s'au adunat şi în jurul lui Irineu o seamă de elevi, precum a fost Sf. Ipolit, presbiterul Caius, cari au ieşit din şcoala sa.

Viaţa lui laborioasă şi-a încheiat-o prin moarte de martir. Irineu moare în persecuţiunea lui Septimiu Sever, începută în anul 202, cu mulţi credincioşi din comunitatea sa.

Irineu a ajuns la renume mare, în urma aleşelor şi multelor sale scrieri. Durere, însă că din acelea, partea cea mai mare s'a pierdut; iar altele s'au păstrat numai fragmentar.

Din fericire, însă scrierea sa principală s'a păstrat, nu însă în limba originală elină, în care a fost scrisă, ci tradusă în vechea limbă latină, probabil de dânsul ori de altul, la propunerea sa.

Titlul scrierii e următorul: *Desvălirea şi reprobarea gnosei false. (Ἐλεγχος καὶ ἀνατροπή τῆς ψευδωνύ - μωνγνωσεως = detectio et eversio falso cognoninatae gnosis)*. Ieronim a numit această scriere: *Contra cresiilor (adversus haereses)*. Ea cuprinde cinci cărţi. Irineu o scrisese pe vremea papei Eleutherie, parte sub papa Victor, în timpul dela 172—192, la rugarea unui prieten al său, cu scopul de a se folosi contra gnosei eretice a Valentinilor din Gallia sudică, spre a le demasca falsitatea şi nenorocita învăţătură. În scopul acesta a ales metoda polemică istorico-dogmatică.

În cartea I. cu 31 capitole, arată motivul compunerii scrierii, care a fost demascarea sistemelor gnostice, începând cu Simon-Magul, până la Valentinieni. Critică apoi aceste sisteme şi mai ales pe larg pe al lui Valentin arătând până chiar şi isvoarele singuratice, examinează pe scurt argumentele de probaţiune şi opune acestor diferite teorii învăţătura de credinţă a Bisericii de pretutindeni. Prin aceasta a pus bază a reprobările sale.

Acestea urmează în scrierea a II. cap. 35, în care tratează mai întâi din punct de vedere al raţiunii dovedind că dogmele lor — despre Bythos şi Pleroma, despre Eoni şi Demiurgi, despre îngeri şi despre Hristos — sunt chipuri ale fanteziei, explicaţiile lor fără temei şi învăţăturile lor despre om şi metempsihoză, false.

În scrierea a III. cap. 25 urmează cu reprobarea, acum însă, bazat pe Scriptură şi unitatea tradiţiei bisericeşti. Biserica posedă Scriptura nefalsificată; întrânsa viaţa este neîntrerupt învăţătura apostolilor, care trece la episcopi, următorii lor. Arată apoi în scriere, că este un singur Dumnezeu, şi acesta e Creatorul lumii şi urzitorul vechiului Testament. (c. 15).

Citează mai departe ca învăţătură apostolică, care o şi adevereşte că Hristos e Dumnezeu

adevărat și om adevărat și ca atare, născut din Fecioară și e Mântuitorul tuturor oamenilor; aceștia toți numai prin'ntrânsul se fericesc, că Dumnezeu guvernează lumea, pe cei buni îi răsplătește cu bine, iar pe cei răi îi pedepsește.

Această parte din scriere e cea mai însemnată pentru că întrânsa se cuprinde principiul tradiției bisericești, cu întreaga sa însemnare arătată cu cea mai mare agerime.

În scrierea a IV. cap. 41 se desbat aceleași puncte, ca și în scrierea a III. în altă formulă însă; citează apoi în special din cuvintele lui Hristos și ale profeților, că Dumnezeu vechiului și noului Testament e unul și același și că vechiul Testament e sămânța și pregătirea celui nou. În schimb, însă, contraizerile se tratează și desleagă. Afară de aceasta tratează despre Hristos și omousitatea Sa cu Tatăl, despre creare, despre jertfa Euharistică, despre adevărata învățătură a Bisericii și despre libertatea și destinul omului. Lămurirea mai deaproape a revelațiunii vechiului și noului Testament în formă fundamentală și spirituală formează cuprinsul de frunte al scrierii.

Scrierea a V. cap. 36 sfârșește cu o întreagă documentare. Se tratează despre activitatea mântuirii, în special despre minunata și singura înviere, în legătură cu învierea lui Hristos și gustarea prefacerii corpului Său în Euharistie. Se scrie și despre celelalte adevăruri ca simboalele vechiului Testament: Enoh, Ilie și Iona, în special arătând că omul, compus din corp și suflet, ca atare și ca noțiune, nu poate exista fără de învierea corpului; astfel întregul om trebuie aici, în lumea aceasta, să se sfințească și să devină un templu (biserică) a Sfântului Duh; astfel el combătea pe gnostici și obiecțiunile lor. După acestea urmează cercetările despre natură și om, despre Eva și Maria și despre păcatul ereditar și în fine încheie scrierea cu o caracterizare despre Anticrist: dominațiunea și căderea lui, apoi despre împărăția de una mie ani a lui Hristos, despre judecata din urmă și a sfârșitului lumii și locașurile dreptilor.

Scrierea a fost, precum ne dovedesc fragmentele eline, scrisă dintru început, într'un stil clar, plin de demnitate și cu mare elocință. Traducerii, făcută aproape din cuvânt în cuvânt în limba elină, îi lipsește puterea de atracțiune.

Deaceea e greu de înțeles lectura sistemelor gnostice pentru care însă, cuprinsul bogat al scrierii, dă citatului o recompensă deplină.

(Urmează)

RECENSIE.

Pr. GH. PERVA:

Cercetând scripturile... *)

(Insemnări și meditații)

Pr. Gh. Perva în 74 pagini ne dă un mănunchi de meditații frumoase. Prefața lucrării e scrisă de prof. preot Toma Chiricuță.

Meditațiile sunt scurte și au diferite subiecte — ele contribuie în mare măsură la înțelegerea problemelor religioase — sunt pline de idei, iar stilul ușor, ne transpun în lumea vieții religioase. E utilizată o bibliografie aleasă.

Preotul ca și intelectualul cetindu-le va găsi multe adevăruri, i-se vor deschide larg porțile orizontului religios-moral, căci fără de Dumnezeu și Iisus Hristos, nimic nu se realizează. Sfânta Scriptură e întrebuințată la fiecare pas și din citirea atentă se observă preotul însetat de cuvântul dumnezeesc, — dar care cunoaște și alte cărți, cari stau în legătură cu viața teologică.

Iată câteva titluri ce le dezvoltă păr. Gh. Perva: „Puterea educativă a Sf. Scripturi, Eroismul omului de rând, Ispite și ispite... Necesitatea unui ideal în viață, — Predica edificatoare — prin fapte, Porunca cea nouă și mare, Antichristul — Nietzsche, Fariseul, Întâiu și întâiu Domnul, Primejdiile avuției și neajunsurile sărăciei, Iisus nu are loc între ai săi — Gânduri la Nașterea Domnului, De ziua Pătimirii, Să plângem cu Petru, Iuda, „...iubit de păcate fiind“, Învierea, Meditație, Sfânta Eucharistie și Preotul“.

Toți cei însetați de cuvânt sfânt vor găsi mângăierea necesară, — aceste însemnări ale unui preot preocupat de viața spirituală, pot îndrepta anumite manifestări și obiceiuri sociale înrădăcinate în societatea noastră — căci sufletul omenesc e dornic ca să fie luminat asupra originii și a destinului...

Dorind ca munca începută de preotul Gh. Perva să fie continuată și așteptam ca celelalte meditații mult mai multe la număr să vadă lumina zilei!!!

Prof. Constantin Rudneanu.

*) Se află de vânzare la Librăria Diecezană, Caransebeș, Lei 35.—

Ș T I R I

Participare. La funeraliile naționale de care s'a învrednicit după moartea primului ministru Armand Călinescu a participat și oficiat și P. S. Sa Părintele Episcop Vasile.

Noul guvern român. Cabinetul General Argeșanu prezentându-și demisia, Majestatea Sa Regele a încredințat cu formarea noului guvern pe dl Constantin Argetoianu, președintele Senatului. Noul guvern este emanația pură a Frontului Renașterii Naționale.

Doliul Țării. Durerea provocată de moartea răprasnica a primului său ministru Armand Călinescu se exprimă și acum prin telegrame pline de indignare și sincer regret, venite din toate unghiurile țării.

Goana după suflete. Revista „Renașterea“ a clerului oltean în numărul său pe luna Septembrie se ocupă în articolul de fond de neastâmpărul unui preot unit din Craiova, în goană după suflete ortodoxe. E interesant, din punctul de vedere al preoților ortodoxi din Vechiul Regat, cum este tratată și timbrată o atitudine care până acum a fost necunoscută fraților noștri de dincolo. Așa că în numărul viitor vom reproduce articolul.

Ocuparea Varșoviei. După o rezistență dintre cele mai eroice în fața cotoropitorilor de țară, Varșovia a căzut în mâinile dușmane, capitulând fără condiții.

Recoltă bogată. În Banat se înregistrează o bogată recoltă în fructe și cereale.

† **Teodor Roșca**, tatăl păr. protodiacon al nostru Teodor Roșca a adormit în Domnul în vârstă de abia 60 ani. Dumnezeu să odihnească în pace pe părintele, care din truda mâinilor sale a crescut la școală pe unul din copiii săi, — iar colegului nostru îndurerat, să-i facă parte de mângâere!

Concurs

Pe baza ord. Ven. Consiliului eparhial Nr. 3005 B. din 1939. data 11 Iulie a.c. se publică concurs, cu termen de 30 zile, dela prima publicare în „Foaia Diecezană“ pentru postul de preot la parohia vacantă de cl. I. din comuna **Armeniș**, protopresbiteratul Caransebeșului.

I. Beneficii:

1. Seziunea parohială de 30 jugh 1215□.
2. Veniturile stolare uzitate.
3. Casa parohială cu grădina și supra-edificatele economice necesare.

II. Indatoriri:

1. Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale a predica regulat în fiecare Duminecă și sârbătoare; a catehiza la școala primară fără nici o altă remunerație.

Aceste indatoriri pastorale preotul este obligat a le îndeplini și în cătunele numite: „Satul Bătrân“ și

„Sub-margine“, urmând ca locuitorii interesați să pună la dispoziție mijloacele de transport.

2. Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

3. Cei ce doresc să ocupe acest post întrucât vor avea cvalificațiunea recerută pentru parohii de cl. I — precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului diecezan — să-și înainteze cererile adresate „Consiliului parohial ort. rom. din Armeniș“, prin Prea on. oficiu protopresbiteral al Caransebeșului.

Reflectanții se vor prezenta pe lângă prealabila încunoștințare a Prea on. protopresbiter tractual, în vre-o Duminecă sau sârbătoare, în sfânta biserică, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, tipic și cântare însă nicidecum în ziua de alegere.

Armeniș din ședința consiliului parohial ținută la 20 Iulie 1939.

Președinte:
Vasile Paica,
adm. paroh.
Nr. 430 ex 1939.

Secretar:
C. Suru,
notar cercual.

În conțelegere cu oficiul protopresbiteral.
Caransebeș, la 30 August 1939.

Pr. Isaia Suru
adm. protopresbiteral.

2--3

În baza ordinului Venerabilui Consiliu Eparhial Nr. 3166 B din 1939 se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Foaia Diecezană pentru postul de paroh la parohia vacantă de clasa I-a din **Iablanița** protopresbiteratul Mehadiei devenită vacantă prin trecerea la pensie a preotului Gh. Tătucu.

I. Beneficii:

1. Seziunea parohială în extensiune de 64 jugăre așa cum se află în natură.
2. Birul parohial uzitat.
3. Veniturile stolare uzitate.
4. Casă parohială nefiind, de locuință se va îngriji alesul preot.

II. Indatoriri:

Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminecă și sârbătoare și a catehiza la școala primară fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Ceice doresc să ocupe acest post întrucât vor avea cvalificațiunea cerută pentru parohii dn clasa I precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului Diecezan, să-și înainteze cererile adresate consiliului parohial ort. rom. din Iablanița prin Prea Onor. Oficiu Protopresbiteral al Mehadiei.

Reflectanții se vor prezenta pe lângă prealabila încunoștințare a Prea Onor. Domn Protopresbiter tractual în vre-o Duminecă sau sârbătoare în sf. biserică spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie, însă nicidecum în ziua de alegere.

Iablanița din ședința consiliului parohial ținută la 30 Iulie 1939.

Președinte, 1—3
Preot **Traian Nemoianu**
adm. parohial.

Secretar,
Isac Hașegan.

În conțelegere cu oficiul protopopesc.

Pe baza ordinului Venerabilului Consiliu eparhial Nr. 3179 B ex. 1939 din 20 Mai se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană” pentru postul de preot la parohia de clasa III din comuna **Rugi** protopresbiteratul Caransebeș devenită vacantă prin pensionarea preotului Petru Suru.

I. Beneficii:

1. Sesiunea parohială în extensiune de 33 jugh. așa cum se află în natură.
2. Birul parohial uzitat.
3. Veniturile stolare uzitate.
4. Casă parohială și un intravilan în stare bună.

II. Indatoriri:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică și sărbătoare și a catehiza la școala primară fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Cei ce doresc să ocupe acest post întrucât vor avea cvalificația recerută pentru parohii de clasa III-a precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului Diecezan, să-și înainteze cererile adresate consiliului parohial ort. rom. din Rugi prin Prea On. Oficiu protopresbiterat din Caransebeș.

Reflectanții se vor prezenta pe lângă prealabila încunoștințare a Prea On. Domn protopresbiter tractual, în vr'o Duminică sau sărbătoare în sfânta biserică, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, tipic și cântare, însă nici decum în ziua de alegere.

Rugi, din ședința consiliului parohial ținut la 20 August 1939.

Președinte,
Ilie Mihai
adm. parohial.

Secretar,
Gh. Chesnoiu.

Nr. 425 ex. 1939.

In conțelegere cu oficiul protopopesic.

Dat în Caransebeș la 26 August 1939.

1—3

Preot *Isaia Suru*
adm. protopopesic.

Nr. 40 par. 1939.

În baza ordinului Venerabilului Consiliu eparhial Nr. 3162 B/1939 din 20 Mai a. c. se publică concurs, cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”, pentru postul de preot la parohia I de clasa II-a din comuna **Doclin**, protopopiatul Bocșei-montane, devenită vacantă prin pensionarea pentru limită de vârstă a preotului Pavel Drăgan.

I. Beneficii:

1. Sesiunea parohială în extensiune de 45 jughere și anume 30 jughere în locul numit „Dumbrăvița” și 15 jughere în locul numit „La Culme”.

2. Venitele stolare uzitate.

3. Casa parohială cu grădină și cu supraedificatele economice necesare.

4. Un intravilan — grădină în estensiune de 800 stânjeni².

II. Indatoriri:

Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorințele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică și sărbători și a catehiza la școala primară, fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus, cad în sarcina preotului.

Cei ce doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificațiunea cerută pentru parohii de clasa II-a, precum și binecuvântarea P. S. S. Domnului Episcop diecezan, să-și înainteze cererile, adresate Consiliului parohial ort. român din Doclin, prin Prea Onoratul Oficiu protopopesic al Bocșei-montane.

Reflectanții se vor prezenta, pe lângă prealabila încunoștințare a Prea On. Domn protopresbiter tractual, în vre'o Duminică sau sărbătoare în sfânta biserică, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, tipic și cântare, însă nicidecum în ziua de alegere.

Doclin, din ședința consiliului parohial ținută la 30 Iulie 1939.

Președinte,

L. S.

Secretar,

Pr. Pavel Drăgan

Indescifrabil.

In conțelegere cu Oficiul protopopesic.

Dr. Iosif Ieremia
protopresbiter.

Nr. 5055 B ex 1939.

Acest concurs se publică cu aceea că — în baza aliniatului ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial dđto 3 Martie 1914 și respective 14 Aprilie 1914 Nr. 3058 B ridicat și la valoare de concluz sinodal, cu concluzul Nr. protoc. 33 ex 1914, precum și avându-se în vedere decisiunea Consistorului mitropolitan Nr. 258/1928 din 13 Noembrie 1929 — se enunță obligamentul credincioșilor de a plăti și birul parohial, care este o parte integrantă și legată a dotațiunii preoțești.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută la 15 Septembrie 1939.

1—3

Episcopul:

+ **VASILE**

În baza ordinului Venerabilului Consiliu eparhial Nr. 3171 din 20 Mai 1939, se publică concurs cu termen de 30 de zile, dela prima publicare în „Foaia Diecezană” pentru postul de paroh de parohia I-a vacantă din **Oravița-română** protopresbiteratul Oraviței.

I. Beneficii:

1. Sesiunea parohială în extensiune de 31 jughere.
2. Birul parohial uzitat.
3. Venitele stolare uzitate.
4. Casă parohială cu grădină.

II. Indatoriri:

Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorințele preoțești și pastorale, a predica în fiecare Duminică și sărbători și a catehiza la școala primară fără nici o altă remunerație. Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Cei ce doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea o calificare recerută, precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului diecezan, să-și înainteze cererile adresate consiliului parohial ort. rom. din Oravița-română prin Prea On. oficiu protopresbiter al Oraviței.

Reflectanții se vor prezenta pe lângă prealabila încunoștiințare a Prea On. Domn protopresbiter tractual în vreo Duminică sau sărbătoare spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, tipic și cântare însă nici decum în ziua de alegere.

Oravița-română, din ședința consiliului parohial ținută la 16 Iulie 1939.

Președinte, 1—3
Pr. Cornel Jurca

Secretar,
Moise Cernescu.

In conțelegere cu oficiul protopopesc.

Au sosit și se află de vânzare
la **Librăria noastră DIECEZANĂ:**

Cărți de Religie

pentru școalele primare
de: **Dr. ANDREI BUZDUG.**

Icoane mari

aplicate pe carton
mărimea 25/35 cm.
(se folosesc ca prăznicar)

se află spre vânzare la
Librăria Diecezană
cu prețul de:

35 Lei.

Ripizi, cruci mari, pentru ripizi, sfeșnice pentru ripizi, chivoturi, policandre, sfeșnice mari cu mai multe brațe, toate lucrate din lemn de un anume lucrător adânc cunoscător al obiectelor bisericesti în stil bizantin; în condițiuni superioare se află de vânzare la

LIBRĂRIA DIECEZANĂ, cu următoarele prețuri:

Ripizi Nr. 1	à	700	lei
"	"	2	" 850
"	"	3	" 1100
"	"	4	" 850
"	"	5	" 950
"	"	6	" 850

Cruci mari pentru ripizi Nr. 1	à	850	lei
"	"	2	" 950
"	"	3	" 850
"	"	4	" 700
"	"	5	" 800
"	"	6	" 950

Sfeșnice pentru ripizi Nr. 1	à	160	lei
"	"	2	" 160
"	"	3	" 190

Chivoturi Nr. 1	à	5500	lei
"	"	2	" 3500
"	"	3	" 4000

Policandre Nr. 1	à	2900	lei
"	"	2	" 4800
"	"	3	" 4600
"	"	4	" 1850
"	"	5	" 3800
"	"	6	" 5000

Sfeșnice mari în fața Sf. Altar:

Nr. 1	à	1700	lei
"	2	" 1100	"
"	3	" 1000	"
"	4	" 1890	"
"	5	" 2000	"
"	6	" 2000	"

Cruci cu stativ mici 220—250 lei

Mășini de scris

CONTINENTAL

Portative Lei 8500

" cu 2 culori " 9500

se pot procura prin
Librăria Diecezană.

Apostolul Ediția de Sibiu
se poate comanda la **Librăria Diecezană.**